

První hráč začíná
načíná se na START

42. ročník

První hráč začíná
načíná se na START

2

0

1

6

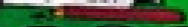

TRAPSAVEC

START

První hráč začíná
načíná se na START

HLEDÁNÍ KOŘENŮ

Blížil se konec roku, z projektu jsme nestihli utratit všechny peníze na cestovný, tak jsem dostal za úkol bádát v terénu. V době, co se stal tramping finančně podporovanou volnočasovou aktivitou, jsme nepromeškali příležitost a získali z Evropy pěkný balík na zmapování historie tohoto zvláštního fenoménu. Očekával jsem něco velkého. Konečně budu mít možnost souvisle se soustředit na jednu věc. Sice mám v projektu možnost dělat na největší úvazek z celého našeho vědeckého kolektivu, ale 24 minut denně mi stále nestačí.

Naštěstí mám díky facebooku mezi trampy skutečné kamarády. V Plzni mě znají snad všichni členové osad, kteří jezdí trávit neděle pod plechovky - jak lidově říkáme plechovým převisům v údolí Radbuzy. Plechovek je zde docela dost, protože jejich výstavbu podporuje samo město. Ono totiž kromě trampů u nás není téměř nikdo, kdo by byl ochoten trávit čas venku a bojovat o venkovní prostor s bezdomovci, kterých je stále víc a kteří jsou rok od roku agresivnější. Nejvíce se na tom asi podepsal zákaz vyhazování jídla do popelnic. Od té doby, co se musí pod hrozbou velkých pokut povinně likvidovat ve sběrných dvorech, je řeka posledním zdrojem nezaplatené potravy. Časté povodně přece jen sem tam něco k sněžení připlaví. Inu, můžeme si za to sami. Nebejt globálního oteplení, bezdomovci by zmrzli nebo chcipli hlady.

Ještě ve čtvrtek jsem pro jistotu zašel potrénovat do Tramp centra v Olympii. Nejprve jsem šel do pásu. Vždycky po cca 200 metrech mě ale zleva sejmula ta svině bachyně. Nenáviděl jsem jí za to. Však by její zohýbaný plastový vocásek mohl vyprávět. Pak jsem ale zkusil vidlici. To byla moje disciplína! Podařilo se mi na pětimetrové krasavici udržet půlkilovou flákotu po dobu 15 minut. To mě povzbudilo. Pevně jsem se rozhodl, že zítra vyjedu bádát jako jeden z nich. Jako tramp! Dodělal jsem se půlhodinovým plazením průrvou, co měla stěny pokrytý kompletně suchým zipem, a šel jsem nakoupit výbavu.

Venku byla i přes globální oteplení dost kláda, tak jsem chtěl něco

kvalitního. V Olympii jsou naštěstí čtyři certifikované Tramp Pointy, takže bylo z čeho vybírat. Ono i když teď musí mít všechny spacáky povinně energetický štítek, tak to často neznamena, že udané parametry jsou pravdivé. Koupil jsem pěkně zelený spacáček s izolací srovnatelnou s moderními bojlerky a na sebe retro ohoz z modelové řady Ernest Seton.

V pátek dopoledne jsem zašel na povinná školení, co člověk musí absolvovat, když chce legálně trampovat navolno. Docela se to dalo usedět, jen jsem si moc neuměl představit to nakládání s tělesnými odpady. Konečně tu ale byl oběd. Pak už jsem jen zašel pro diety na pracovní cestu a mohl jsem vyrazit!

Cestou na nádraží už se smrákalo a já měl v žaludku takové to motýlí lochtání. Těšil jsem se, že třeba potkám nějakého starého pamětníka, třeba 6

uvidím nějaké opravdové zvíře. Koupil jsem si lístek do země pískovcových převisů. Tak rád jsem si prohlížel fotky Českého Švýcarska. Měl jsem před očima všechny ty skalní věže a rokly a začala mě pálit kůže od toho včerejšího suchého zipu.

Připravená souprava pro mě byla trochu zklamáním. Vlak do Děčína měl pouze jeden vagón, tak jsem alespoň nastoupil posledními dveřmi. Snil jsem, jak i ve vlaku bude zeleno a někdo třeba bude hrát na kytaru, ale výsledkem byl pouze jeden člověk v maskáčích, a to skinhead ve svých šedých retro kalhotách. Jak se vagón rozjel, tak jsem navíc začal mít strach z přestupu na vlak do Německa. Nevěděl jsem jak zvládnu přechod hranic. Hlavně jsem se bál německy odříkaného otčenáše, abych dokázal, že nejsem Arab ale Křesťan. Němci byli přísní a chtěli modlitbu přečíst z osobní paměti. Nerad jsem mozek používal. Načíst z něj data bylo dost pomalý a jako úložiště byl celkově nespolehlivý.

Snad díky svému německy znějícímu jménu nebo díky titulům v pase jsem šťastně vystoupil naproti nejnižší položenému místu naší milované vlasti. Vystoupil jsem sám. Pode mnou řeka, které se zdaleka nevyrovná ani naše Berounka u svatého Jiří, i když už slupla Radbuzu, Mži, Úhlavu i Úslavu. Labe. Nad Labem studená mlha. Nad mlhou temné skály. Vzduch

jak někde v podzemí. Zazvonil jsem na kolejnici a připlul samotný český převozník. Cestu do Čech asi nikdo nekontroloval. Tímto směrem nikdo nemigroval. Vypluli jsme, ale neměl jsem pocit, že jedu domů. Spíš do záhrobí.

Převozník mě dovezl na místo, kde dřív stávala docela prosperující obec. Prý tu vzkvétal zahraniční obchod, a to především export. Jen prodejci toho exportovaného zboží byli importováni. Vše bylo zničeno povodněmi. Dušička ve mně byla malinkatá jako paměťová karta v mém mobilu. Nikde nikdo. Z řeky něco šplouchlo a já dostal strach, že se na mě zase vyřítí nějaká bachyně.

„Klid, klid, vždyť trénink jsem nezanedbal, to zvládnou“, řek jsem si.

„Vyjdu do skal a pokusím se najít nějaký převis. Musí jich tu být mraky a v písku pod nimi zakonzervováno hromady historického materiálu.“

Toužil jsem najít něco opravdu starého. Něco, co by vysvětlilo samotné kořeny trampingu.

„Proč lidé začali trampovat? Byl to výsledek politického útlaku? Byl to útěk před manželkama? Co bylo tak silné, že lidé vyrazili do nepohodlné divočiny, aby tam od píky začali budovat svá jednoduchá obydlí?“

Vydal jsem se proti proudu říčky, co vtékala do Labe. I přes tmou a mlhu bylo občas zřetelné, že kdysi kolem říčky stávaly domy. Ve skále byly vyhloubené sklepy. Do jednoho jsem nakouk. Moc se mi do té díry nechtělo, ale vlezl jsem tam. Nohy se mi zabořili do naplaveného bahna.

„Fuj!“

Otočil jsem se a díval se ven. Zpět se mi najednou ale také moc nechtělo. Sice jsem byl v bahně, ale když jsem si svítil, tak tu bylo oproti venku docela útulno.

„Zpátky do práce!“ povzbudil jsem se a tak trochu proti své vůli znovu

vyšel proti proudu.

Došel jsem na místo, kde zleva přitékal potůček a zdálo se, že jeho údolí bude schůdnější než pokračovat podle řeky. Začal jsem více stoupat a tempo mi dělalo dobře. Čím rychleji jsem šel, tím jsem měl lepší náladu. Mozek fungoval rychleji, než jsem byl zvyklý. „

Bezva! Je čas začít se chovat racionálně. Je tma. Musím najít převis. Budu muset víc do skal.“

Hned první odbočku z údolí se mi využít nechtělo, když už se tak pěkně šlapalo. O kus dál bylo ale další boční údolí, na kterém bylo sympatické, že hned na začátku prýštila ze země čistá voda, která by se snad dala i pít.

„Jo, to je ono. Tohle údolí trampové museli využívat.“

A zase se stoupalo rychleji. Teď už mi to ale na náladě nepřidávalo. Údolí bylo dost sevřené a nepůsobilo přátelsky. Padala na mě druhá vlna úzkosti.

„Tady teď budu někde sám spát? Doufal jsem, že někoho potkám! Že ze skal uvidím oheň, ke kterému jen dojdu, někdo mi zalomí palec, představím se, dostanu něco teplého do žaludu... U nás na Radbuze to takhle funguje! Hm, tady bych možná potkal leda týpka, jako byl ten převozník. Někoho, kdo převáží do záhrobí. Vraha.“

Měl jsem pocit, že mi z toho houkne. Začal jsem jak šílenec stoupat do prudkého svahu údolí, vejš a vejš, rychle, co mi síly stačily. Mé prádlo asi nebylo plně funkční, protože jsem se začal hrozně potit. Ale psychice to pomáhalo. Dolezl jsem ke skalám. Měl jsem pocit, který jsem neznal. Pohládl jsem skálu a fakt škrábala. Bylo to ale něco jiného než suchej zip. Uvědomil jsem si, že už není mlha. Skoro se mi chtělo smát, byl jsem vzrušenej, chtěl jsem ještě vejš! Našel jsem průrvu, kudy by to šlo.

„Jdu do toho!“

Lezl jsem jak smyslů zbavený. Sice skála neměla dobrý chyty, ale lezlo se po ní dobře. Dalo se vždycky šikovně rozepřít. Najednou jsem byl na takovém jako ochozu. Pode mnou skála, nade mnou skála. Šel jsem po něm doprava. Zastavil se mi dech. Předě mnou se objevil perfektní převis. Shodil jsem bágel ze zad a podíval se ze skály dolů.

„Ty vole! To je nádhera!“

Nikdy jsem nic takového ještě nezažil. Pode mnou se rozlévalo moře mlhy. Z mlhy vystupovaly zvláštní hory. Neměly klasickéj tvar jako třeba Radyně. Byly nahoře ploché. Ve svitu měsíce působily jako nějaké koráby. Stál jsem tam a čuměl. Vzduch voněl, jako bych cítil chladnou vůni hvězd, co na mě zpoza měsíce sem tam mrkaly. Měl jsem husí kůži a chtělo se mi řvát i být ten nejpokornější tvor na Zemi zároveň.

Začala mi být zima. Když jsem si šáh na záda, tak se mi na kůži přitisklo hnusně studeně mokré oblečení.

„A sakra, co teď? Musím rozdělat oheň. Zvládnou to? Jo, hele, tady je schovaný suchý dřevo. Paráda. Musím nejdřív zapálit jemné klacíky, co jsou tenké skoro jak sirky. Jo! Jde to! Hoří! Praská! Ta vůně!“

Dostal jsem hlad. Obrovskej živočišnej hlad. Zabořil jsem ruku do báglu a nervózně šátral po tom studeným jakoby gumovým kusu uzeniny. Udělal 7 jsem do něj pár zářezů, napích na klacek a začal opejkat.

„To je krása! To tak voní!“

Uzenina ukapávala do ohně a s každým kápnutím zasyčela a oheň víc zasvítit. Připadal jsem si jak pračlověk. Jakoby na Zemi kromě mě, těch skal, těch plochých hor v povzdálí nikdo nebyl. Bylo mi s tím pocitem hezky.

Hltavě jsem se najed, napil se studený vody a zůstal jsem jen tak sedět. Oheň plápolal, uhlíky pulzovaly rudým žářem. Mozek zase zpomalil, ale ne

jako vždycky. Nechápal jsem jak, ale podařilo se mi ukončit spoustu procesů, co běží zbytečně na pozadí. Myšlení bylo najednou příjemné. Spouštěl jsem si v hlavě jen to, co jsem opravdu chtěl otevřít.

Začalo se mi chtít spát. Na studeněj písek jsem dal karimatku, roztáh spacák, zul si boty, svetr jsem připravil jako polštář, bágel a boty jako takovou miniohrádku, a ulehl jsem. Ležel jsem na zádech a díval se na skálu nade mnou. Bylo to jako se dívat při šnorchlování na dno oceánu. Po skále se mihotalo světlo ohně a pomalu sláblo, jako bych šnorchloval před západem slunce. Podíval jsem se ještě na měsíc, kterej se prodíral holýma bukovými větvema, a sladce usnul.

Noc byla překvapivě chladná. Probudil jsem se zimou. Jak larva jsem se mrskal zleva napravo. Měsíc ani hvězdy už vidět nebyly a zvedl se vítr. Zakuklil jsem se, co nejvíc to šlo. Pořádně jsem stáhnul šňůru kolem obličejů, až mi zbyla jen dírká na nos, nohy jsem pevně přitisknul k sobě, ruce k tělu a zase jsem usnul.

„Kde to jsem? Kde je světlo? Kde je vzduch?“

Zmateně a panicky jsem se začal mlejt a hledat nějaký otvor. Uf, povedlo se. Vykukuju jedním okem a nechápu.

„Co to je? To je sníh?“

Zapomínám, že mi byla ještě před chvílí kosa a měl jsem pocit, že moje záda jsou stará, neohebná, oklofaná klávesnice. Vyklubala se mi hlava, sedám si a zírám do bílého prostoru pode mnou. Cítím, jak mi buší srdce, cítím, že žiju. Jsem okouzlen tou nádherou. Jsem šťastný, že jsem součástí toho všeho kolem mě. Dochází mi, že jsem TO asi našel. To jsou ty kořeny!

Radek Kottner - Kačer

3. místo - Próza nad 23 let

